

Z toho plyne zřejmě, že v daném případě dospěl žal. úřad aplikaci právě tohoto předpisu k úsudku, že syn st-lův, absolvuje studia na voj. akademii v Hranicích, byl v kritické době v celkovém státním zaopatření, a že tudíž st-li za dobu tu výchovné na tohoto syna nepříslušelo.

Přiznává-li pak i sám st-l, že jeho syn po dobu studia na voj. akademii v Hranicích ve státním zaopatření byl, nelze za tohoto stavu věci shledati, že by zmíněný úsudek žal. úřadu nebyl ve shodě se zákonem.

S hlediska předeslané úvahy jeví se bezdůvodnou také vpředu zmíněná výtku, že se žal. úřad svého výnosu ze 4. listopadu 1927 dovolal neprávem, ježto výnos takový nemůže pozměnit zákon. Neobsahujeť článek 32 tohoto výnosu, o který právě jde, nižádné změny zákona č. 104/1926 Sb., nýbrž opírá se naopak, jak již byla o tom řeč, výslovně o předpis § 41 cit. zákona.

In eventum namítá st-l dále, že i když jmenovaný jeho syn byl po dobu studia na voj. akademii ve státním zaopatření, neznamenal to ještě, že s jeho výchovou neměl žádných výloh. St-l uvádí, že byl nucen vynaložiti na jeho potřebné ošacení daleko více, nežli činí výchovné za dobu trvání tohoto studia.

I tato námitka je však bezdůvodná, když předpis § 8 nař. min. fin. č. 85/1909 ř. z., stanově v odst. 2 pojem »zaopatření« ve smyslu dříve již vzpomenutém, činí tak bezvýhradně, a je tudíž s tohoto hlediska lhostejno, zda st-l a v jaké míře na výchovu svého syna i po dobu jeho studia na vojenské akademii, kdy byl ve státním zaopatření, ještě přispíval.

Pokud posléze stížnost vytýká, že žal. úřad nebyl oprávněn, aby nař. výnosem odňal voj. akademii v Hranicích povahu veřejného učiliště při posuzování st-lova nároku na přiznání výchovného, mívá se tato námitka cíle, nepostihujíc obsahu nař. rozhodnutí. Žal. úřad nezaložil totiž svůj výrok na předpokladu, že voj. akademie v Hranicích, kde st-lův syn studoval, není veřejným učilištěm po rozumu bodu 1 odst. 2 § 24 zákona č. 104/1926 Sb., nýbrž opřel jej, jak bylo vpředu doličeno, pouze o zjištění, že in concreto nebyla splněna podmínka ustanovení § 9 zákona č. 104/1926 Sb., resp. článku 32 prováděcího výnosu min. škol. a nár. osvěty ze 4. listopadu 1927 č. 123.439-I, podle něhož přísluší učitelům nárok na výchovné toliko na děti nezapoatřené.

Č. 12.457.

Školství: * Učitel ustanovený podle § 4 zákona č. 104/26 Sb. definitivním učitelem bez určení služebního místa nemá při zatímním přidělení na jiné služební místo nároku na nábytečné po rozumu dekretu dvorské kanceláře ze dne 13. září 1804.

(Nález z 20. června 1936 č. 13.800/36.)

V ě c: Ida B. ve Varhošti proti rozh. min. škol. a nár. osvěty v Praze ze 6. září 1933 o nábytečném.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: St-lka byla dekretem zem. škol. rady v Brně ze 4. července 1930 podle § 4 zákona z 24. června 1926 č. 104 Sb. ustanovena definitivní učitelkou bez určení služebního místa s právní účinností od 29. ledna 1930. Výměrem okr. škol. výboru ve Šternberku z 10. září 1931 přidělena byla službou zatímně na II. obecnou školu chlapeckou ve Šternberku a výměrem téhož škol. výboru z 2. září 1932 byla z moci úřední službou zatímně přidělena s výhradou schválení zem. škol. rady v Brně na obecnou školu ve Varhošti na zatímně povolenou třídu pro školní rok 1932/1933. Na to zažádala st-lka o cestovné, diety a nábytečné po rozumu dvor. dekretu z 13. září 1804 ve výši jednoměsíčního služného.

Zem. školní rada v Brně výměrem z 23. května 1933 poukázala st-lce cestovné a diety, prohlásila však, že nábytečné jí nepřísluší, poněvadž byla dekretem ze 4. července 1930 ustanovena s právní účinností od 29. ledna 1930 definitivní učitelkou podle § 4 učitel. zákona, a není tudíž v definitivním systemisačním vztahu ani k svému dřívějšímu služebnímu místu, ani k nynějšímu svému působišti.

Výměr ten byl nař. rozhodnutím potvrzen.

O stížnosti, podané do tohoto rozhodnutí, uvážil soud: — — —

Pokud jde o meritum, nepopírá stížnost správnost stanoviska žal. úřadu, snaží se však prokázat, že st-lka byla zem. škol. radou v Brně ustanovena podle § 4 zákona č. 104/1926 Sb. výslovně definitivní učitelkou, takže ji dlužno pokládati ve smyslu dvor. dekretu z 13. září 1804 za trvale ustanovenou učitelku. Tvrzení úřadu, že st-lka byla ustanovena podle § 4 zákona č. 104/1926 Sb. a že není proto v definitivním systemisačním vztahu ani k svému dřívějšímu služebnímu místu, ani k svému nynějšímu působišti, není prý správné, ježto st-lka byla přece přeložena k obecné škole ve Šternberku a odtud opět z moci úřední k obecné škole ve Varhošti a zastupovala ve Šternberku a zastupuje i nyní ve Varhošti systemisované místo učitelské. Ale pak přeložením st-lky do Varhoště vznikl po názoru stížnosti alespoň provisorní systemisační poměr, ježto st-lka nebyla ustanovena ve Šternberku a není ani nyní ve Varhošti ustanovena k supletornímu zastupování jiné učitelské síly, což ostatně ani úřad sám netvrdí. Nss nemohl stížnosti dáti za pravdu.

Ježto nebylo dosud vydáno vlád. nařízení o náhradě služebních výloh, zejména o náhradě při úředních výkonech mimo úřad (služebních cestách, komisích atd.), o němž se zmiňuje § 27 zákona č. 104/1926 Sb., platí podle § 41 cit. zákona v té příčině předpisy dosavadní a zejména i § 10 odst. 2 zákona č. 274/1919 Sb., podle něhož nárok učitelů na pravidelné diety, na cestovné a substituční příplatky při služebním výkonu mimo vlastní působiště se řídí předpisy vydanými v té příčině pro státní úředníky. Přichází tudíž v úvahu dekret dvorské komory z 13. září 1804 č. 29.311-3113 Sb. zák. polit., sv. 22. č. 31 (stěhovací normál).

Dekret tento přiznává nárok na náhradu stěhovacích výloh úředníkům (učitelům) přeloženým. Nss dovodil již v nálezu Boh. A 5703/26,

že o přeložení ve smyslu cit. stěhovacího normálu lze u učitele mluvit jen, bylo-li učitel na jiné určité místo již jmenovanému propůjčeno jiné určité služební místo, a že tudíž přeložení učitele v uvedeném smyslu předpokládá systemisační vztah jeho jak ke služebnímu místu, jež dosud zastával, tak ke služebnímu místu, na něž byl nově dosazen.

Nález tento se sice týkal učitele, který byl jmenován definitivním podle zákona č. 306/1920 Sb., nss však trvá na právním názoru v nálezu tom vysloveném i ohledně učitelů, kteří byli jmenováni definitivními učiteli podle § 4 učitelského zákona č. 104/1926 Sb., pokud jim nebylo propůjčeno určité systemisované učitelské místo, vyhovující předpisu § 19 zákona č. 104/1926 Sb., resp. předpisům starším, uvedeným v citovaném nálezu Boh. A 5703/26. Pouhé služební přidělení nebo pověření určitou funkcí ovšem nemůže takovýto akt propůjčení služebního místa nahradit a nemůže také založit systemisační vztah ke služebnímu místu. Systemisační vztah k určitému služebnímu místu nezakládá samo o sobě ani jmenování definitivním učitelem podle § 4 zákona č. 104/1926 Sb., ježto jmenováním takovým se učitel žádně určité systemisované učitelské místo nepropůjčuje. Tvrdí-li st-lka opak, tvrdí tak bezdůvodně. — — —

Č. 12.458.

Pojišťovací právo: Proti stanovení započitatelné mzdy zem. úřadovnou pro děl. pojištění z úřední moci podle § 19 nař. č. 4790/1917 může podnikatel namítati, že úřadovna nepoužila údajů, jež jí byly k dispozici, nebo že údaje, jichž použila, jsou pro stanovení započitatelné mzdy nezpůsobilé, nebo že tato byla stanovena výše, než jak vyplývá z uvedených pomůcek.

(Nález z 22. června 1936 č. 13.237/36.)

V ě c: Gelnicko-Dolinská drevodorábající úč. spol. v Košicích proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě ze 14. října 1933 (za zúč. zem. úřadovnu pro dělnické pojištění na Slovensku v Bratislavě adv. Dr. František Šařfář z Bratislavy) o úrazovém pojištění.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

D ů v o d y: Zemská úřadovna pro dělnické pojištění na Slovensku v Bratislavě dvěma výměry z 10. června 1930 předešla stěžující si firmě podle § 19 min. nař. č. 4790/1917 z moci úřední za příspěvkový rok 1929 úrazové pojistné příspěvky z podniku »stínání dřeva na Slovensku a P. Rusi« a z podniku »pila-Margecany« s úroky z prodlení.

Nař. rozhodnutím zamítl žal. úřad odvolání stěžující si firmy jako nepřipustné a potvrdil v odpor vzaté výměry z těchto důvodů: Jde o předpis z moci úřední. Oprávněnost jeho zakládá se na ustanovení § 43 zák. čl. XIX:1907 ve znění § 19 min. nař. č. 4790/1917 a § 10 vlád. nař. č. 199/1922 Sb. Stěžovatel totiž nevyhověl zákonitě povinnosti a ne-